

[Ole Bjørn Kraft.]

stadigvæk i ministeriet har den fulde forståelse af, hvad dette spørgsmål betyder for en sund økonomisk og erhvervsmæssig udvikling her i landet.

Der var en række bemærkninger, jeg meget gerne ville have gjort, også til den højtærede statsminister om hans økonomiske betragtninger, men den tid, der er til rådighed, tillader ikke at gå for meget i detaljer. Den højtærede finansminister gjorde nogle bemærkninger vedrørende bindingen af bankers og sparekassers kassereserver og hævdede, hvad der naturligvis er rigtigt, at denne binding var en restriktion, og at de konservative jo har krævet restriktionerne ophævet. Jeg synes ærlig talt, det var en meget letkøbt bemærkning fra den højtærede finansministers side. Ministeren synes fuldstændig at glemme, at det hele tiden har været det konservative folkepartis standpunkt, at det netop var pengesænkningen, som var forudsætningen for, at andre restriktioner, ja, at hele restriktionssystemet kunne blive afviklet. Men bindingen af kassereserverne er jo et led i bestræbelserne for at beherske købekraften, og man kan derfor ikke uden videre ræsonnere, at her er der en restriktion, som man uden nærmere overvejelse blot kan lade bortfalde. Det vil alene afhænge af de krav, som genopbygningen på andre områder stiller.

Den højtærede statsminister gjorde nogle bemærkninger om de udtalelser, jeg havde fremsat vedrørende nationalbudgettet og Marshallplanens indflydelse på vor investering, og jeg har lidt vanskeligt ved at forstå statsministerens udtalelser på dette punkt. Statsministeren fremstillede det, som om jeg havde sammenlignet 1947 og 1948. Det har jeg slet ikke gjort, og det fremgik klart af min udtalelse, at det, jeg sammenlignede, var det oprindelige og det reviderede nationalbudget, altså i begge tilfælde skønnet over udviklingen i 1948. I maj regnede man med en dansk opsparing på 954 mill. kr., medens man nu kun regner med en opsparing på 900 mill. kr. Til disse 900 mill. kr. skal lægges Marshallhjælpens gaveydelse på 200 mill. kr., hvilket, som vi begge to kan regne ud, giver 1100 mill. kr. som faktisk nettoinvestering. Men, højtærede minister, disse 1100 mill. kr. skal sammenlignes med et brutto nationalpro-

dukt, som er ca. 1000 mill. kr. større, takket være prisstigninger, større underskud på handelsbalancen o.s.v. Den procentvise investering bliver således reelt omtrent den samme, som den var budgetteret til i maj, til trods for at man sidenhen har medregnet Marshallhjælpens bistand. Det var det, jeg sagde, og statsministerens bemærkninger har intet ændret i denne kendsgerning. Det, jeg advarer imod — og heri håber jeg regeringen vil være enig med os — er, at vi på grund af Marshallplanen slækker vor egen indsats i genopbygningen. Det må ikke ske. Sideordnet med Marshallhjælpen må der finde en stadig stigning i vore egne genopbygningsbestrebelse sted.

Jeg skal derefter vende mig til de bemærkninger, der fra forskellig side er gjort om skatterne. Må jeg indledningsvis sige til finansministeren, der om brugsforenings-skatten sagde, at såsnart han havde indsamlet de fornødne oplysninger til besvarelse af en række spørgsmål, ville han fortsætte og fremskynde arbejdet, at det minder ærlig talt uhyre meget om en række udtalelser, som vi nu gennem år har fået, hver gang spørgsmålet om brugsforeningsskatten har været til debat. Jeg må måske i den anledning have lov til at erindre den højtærede finansminister om, at den nye brugsforeningsskat også skal omfatte indeværende skatteår, og at det derfor er nødvendigt — det hensyn vil jeg virkelig vise brugsforeningerne —, at vi snart får et forslag forelagt. Det bør ikke være muligt at træne denne sag længere; finansministeren kan ligeså godt springe i det kolde vand først som sidst.

Jeg havde ikke tid til i mit første indlæg at gøre nogle bemærkninger til, hvad den ærede socialdemokratiske ordfører bemærkede vedrørende en række økonomiske problemer; men der er en udtalelse, jeg nu gerne vil have lov til at vende tilbage til. Det ærede medlem udtalte sig om dem, der kritiserede skatterne, og tinget kunne ikke undgå at få det indtryk — selvom det ærede medlem erklærede, at han ikke ville generalisere —, at de, der i dag klager over skatterne, blot er nogle profitjægere og lovovertrædere, som man kan tillade sig på hånlig vis at afvise. En sådan fremstilling vil jeg på det allerbestemteste tilbagevise, den afslører på en pinlig måde den grænseløse irritation, som